

KLEINE BELEVENISSEN

IN DE EXAMENTIJD

Juni is niet alleen de maand waarin officieel op de 21e de zomer begint, maar tevens de maand waar de ene helft van Nederland de andere helft gaat examineren. Dan worden er in het zweekamerfje vragen gesteld over de basissen van meeneer Uliendragers, over het evenwijdig lopen van het grondvlak van een kubus en worden de kandidaten getest op hun kennis over de import en export van de Benelux-landen. In dat zelfde benauwde kamertje wordt de slachtoffers het vuur na aan de schenen gelegd met vragen over de drama's en gedichten van Sophocles en Aristoteles, die ze waarschijnlijk nooit gesehe-

moest er toch netjes uitzien toen ze op de M.U.L.O. kwamen, Ansjie werd het pronkstuk uit hun huwelijk.

Ze kwamen zonder vallen in de tweede klas, van de tweede ging het naar de derde, van de derde naar de vierde. Ja, ja, die Ansjie deed het toch maar.

Ze kreeg nu ook vioolles en „Moe-er-jigt-een-kip-in-het-water" laat ze felluops uit de snaren glijden. Zo'n vijfzig ding, die Ansjie! Als om half vijf de Mulo uitging, gooide zij haar tas met de lessen over staatsinrichting met de kabinetten van Ruys de Beerenbroeck, Colijn en Dreesen de muur en probeerde op de gitaar van haar schoolvriend „save the last dance for me" te spelen. Op haar slaapkamer hangen de foto's van de „Blie Diamonds", Connie Frobous en Elvis Presley. Op haar kast staat de poppenkamer waar ze niet meer mee mag spelen: „Daar ben je nu te groot voor en trouwens... volgende jaar doe je je eindexamen.

En nu is het dan zo ver. Ze staat klaar om het zweekamerfje binnen te stappen. In haar hoofd gonst het turkschip van Breda, ze denkt aan Hugo de Groot die van de toren sprong en Jan van Schaffelaar in die boekenlijst..... of was het andersom? Ze wist het niet meer, ze wist ook niet meer, welke zuren onderhevig waren aan..... ja, waarom aan ook weer? Had

die in kousen gedaan of was het Vondel? Ze wist het niet, ze wist ook niet meer waar de Donau begon en waar..... In het zweekamerfje zit de gecommiteerde. Hij heeft 23 kandidaten afgewerkt en heeft er een punt hoofd van. Hij voelt dat zijn broekriem te strak zit en denkt aan zijn tuin, in zijn broekriem staan druiven die nodig gekrent moeten worden. Hij kijkt nog even op de kandidatenlijst. Getuktig, de laatste....., het is Ansjie, Ansjie. Buizenmaker. Nou,..... laat ze maar binnen komen. De deur gaat open en Ansjie ziet de gecommiteerde die haar vraagt: „Heeft u de opgaven met aandacht doorgenomen? Ja? Mooi! Gaat u dan maar zitten en... vertelt u eens....."

En nu hoop ik met heel mijn hart dat die geachte gecommiteerde zijn oren sluit en blijft denken aan zijn druiven die gekrent moeten worden en niet luistert naar Ansjie, onwille van haar vader die zich buiten op loopt te eten van de zenuwen en terwille van haar moeder die de slingers en lampions reeds klaar heeft liggen, maar ze niet op kan hangen omdat ze bang is dat de feesttafel in de keuken verbrandt. Natuurlijk, geachte gecommiteerde, Ansjie weet niet dat Christiaan Huygens het slingeruutwerk heeft uitgevonden, (het arme schaaap zei Edison) maar weet u wat er in dat onderpaar omgaaft? Kom, zet „geslaagd" op die lijst en ga gezellig druiven krenten. U redt een familie van de ondergang!

W. V. als goed gastheer had gedragen door de beschieden derde plaats in te nemen. De heer Van Werkum sloot de avond met commentaar op de gehouden wedstrijd en wees de deelnemers op de gemaakte fouten en hoe deze behandeld hadden moeten worden.

D. Roep. Nieuw lid O.R.-Utrecht

In verband met de vacature in de ondernemingsraad Utrecht, ontstaan door het vertrek van de heer A. Verkerk, heeft de Kiescommissie als opvolger benoemd de heer A. van Ewijk, Draaierij.

Deze laatste verklaarde zijn benoeming te aanvaarden.

Bijzondere mededelingen

Loonbetaling
Voor uur- en weekloners zal de loonbetaling in de komende weken als volgt verlopen.
Op 20 juli wordt naast het loon over weekloon 27 het loon over de 2 vakantieweken, namelijk 31 en 32, betaald.
Op 27 juli ontvangt u het loon over weekloon 28, op 17 augustus het loon over weekloon 29, op 24 augustus het loon over weekloon 30.

Inhouding koffiegeld
Voor de 10 dagen fabrieksverantwoordelijkheid betaald; het koffiegeld worden betaald; het volgende is nu geregeld. Van uur- en weekloners wordt bij de loonbetaling op 20 juli — als dus niet alleen loonweek 27 maar ook de 2 vakantieweken, weekloon 31 en 32, worden uitbetaald — slechts eenmaal f.0,40 ingehouden.

Verschuiven VDH-tje
De volgende week zal het laatste VDH-tje voor de fabrieksverantwoordelijkheid worden ontvraagd u weer een nummer op 25 augustus.

Oplossing puzzel 58

- Horizontaal: 1. belieden; 7. er; 8. al; 9. or; 10. er; 12. grens; 13. abeel; 15. baas; 16. te; 18. af; 19. naar; 21. var; 22. ozon; 25. de; 26. Ka; 28. klis; 30. oi.; 31. amen; 33. Elza; 35. nu; 36. ra; 38. idem; 41. mand; 44. O.T.; 45. Odin; 47. S.A.; 48. os; 49. edda; 51. aan; 52. tref; 55. om; 56. de; 58. slet; 60. eerst; 61. Brits; 62. N.I.; 63.; To; 65. Ob; 66. na; 67. proponent.
- Verticaal: 1. bres; 2. last; 3. el; 4. io; 5. graf; 6. neen; 7. Brato; 11. reaal; 12. ga; 14. la; 15. broodroef; 17. even; 18. arke; 20. resultaat; 23. z.i.; 24. na; 25. de; 27. al; 28. Ka; 29. in; 32. mud; 34. zin; 37. Ad; 38. in; 39. es; 40. maan; 41. mond; 42. as; 43. de; 44. o.d.; 46. ineen; 50. delta; 53. re; 54. trip; 55. Otto; 57. ebbe; 58. Sint; 59. es; 64. op; 65. on.

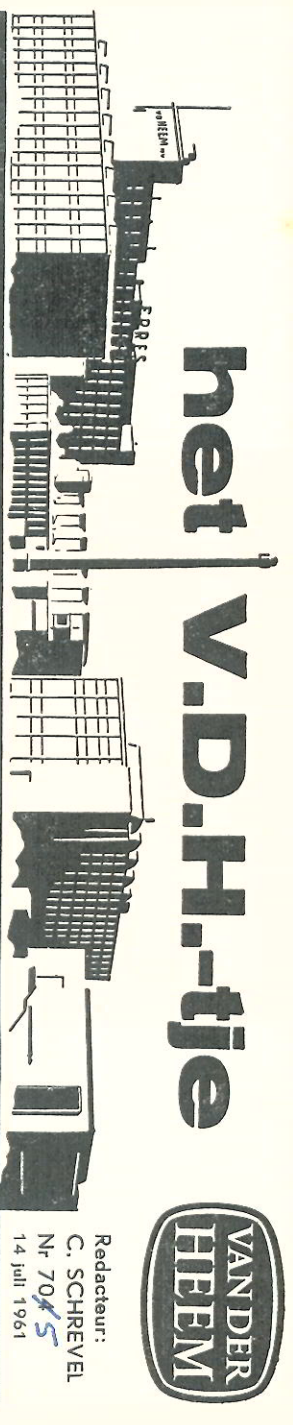
Prijswinnaars

1. (f 15.—) J. W. Knnst, 2531.
2. (f 10.—) mevr. Dellevoet, 1506.
3. (f 7,50) H. Lissenberg, Utrecht.
4. (f 5.—) G. v. d. Kleij, 2531.
5. (f 5.—) J. v. d. Neste, 2531.
6. (f 5.—) T. C. van Leeuwen, 6310.

Geslaagd voor:

het diploma Radio-technicus N.R.G.; de heer C. Verweij, Telecommunicatie-laboratorium Den Haag.

het diploma Bedrijfsarchivaris: J. J. A. van Kleeft, Bibtrotheek Den Haag.

het V.D.H.-tje

WEEKLIJKS VERSCHIJNEND PERSONEELSORGaan VAN DER HEEM N.V. EN AANVERWANTE BEDRIJVEN - DEN HAAG, UTRECHT EN SNEEK.

Redacteur: C. SCHREVEL
Nr. 7045
14 juli 1961

E.H.B.O.-WEDSTRIJD

Voor een talrijk publiek uit Den Haag en Utrecht is op woensdag 28 juni voor de derde maal een E.H.B.O.-wedstrijd gehouden in de kantine van Van der Heem op de Absterdeijck te Utrecht. Hieraan namen ploegen van de N.V. Philips' Telecommunicatie Industrie, Van der Heem Den Haag en Utrecht deel.

Na het welkomstwoord van dokter C. P. van Werkum moesten de ploegen zich afzonderen en konden de slachtoffers, de heren Van Hattum en De laar in het door bonnen getroffen gebied worden geleid.

Het eerste slachtoffer was door neervallend puin in de rug getroffen en had een bomscherf in de rugzijde van de rechterhand; hij was hierbij voorovergevallen en bleek een lende-vertebraletuur te hebben, terwijl de scherf in de rechterhand een geringe bloeding veroorzaakte.

Het tweede slachtoffer had een scherf in de buik die een dwarse wond had doen ontstaan met een geringe bloeding, terwijl hij door neervallend puin een gecompliceerde linkeronderarmfractuur had gekregen; tevens had dit slachtoffer een shock.

De ploegen, die geheel onwetend over verwondingen enz., dit rampgebied betraden moesten binnen 25 minuten zo-wel Eerste Hulp als het vervoer geregeld hebben.

De jury gevormd door dokter Beijerink, dokter Van Werkum en de heer Montagne, kreeg de moeilijke taak om te beoordelen welke ploeg op de best deskundige wijze de slachtoffers 'st behandelde.

De eerste ploeg was die van de P.T.I. Den Haag onder leiding van de heer Hattum als slachtoffer.

Door het vakkundig schimken van de slachtoffers konden snel diagnoses worden gesteld en het was alleen deze ploeg die het niet-geschmikte letsel — namelijk het lende-vertebraletuur — op de juiste wijze behandelde, wat de heer v. d. Oever en zijn mannen waardevolle punten opleverde.

Ook het kranstverband op de getroffen buik van de heer De Baar werd

Utrechtse E.H.B.O.-ploeg met de heer Van Hattum als slachtoffer.

Het E.H.B.O.-team uit Den Haag met „getwonde" De Baar.

VERKIEZING AFDELINGSKAS UTRECHT

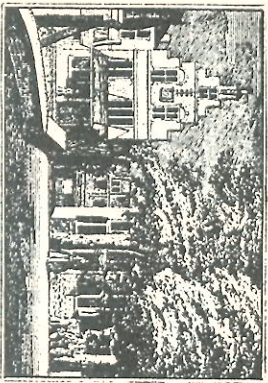
4 Juli 1961 was de verkiezing van werknemers-bestuursleden voor de Ziektenaardskas in Utrecht aan de orde.

De ongeorganiseerde personeelsleden hadden van hun recht om kandidaten te stellen geen gebruik gemaakt; de vakorganisaties hadden de zittende bestuursleden weer kandidaat gesteld.

In deze situatie was het niet nodig verkiezingen te houden, zodat de zittende bestuursleden bij acclamatie werden herkozen.

Onze Haagse ploeg heeft op deze warme zomeraavond veel zweedtruppels laten vallen om haar uiterste best te doen een goede demonstratie te geven. Al spoedig werd de uitslag bekend gemaakt. Als eerste eindigde de P.T.I. met 290 punten; op de tweede plaats

Vervolg pag. 4 kolom 1

DE KRIMPENERWAARD

door
N. W. LAGENDIJK

Eerst was het onze bedoeling om uit de door de redactie besproken dagtochten van de Nederlandse Spoorwegen een willekeurige greep te doen. Later zijn wij van mening veranderd en zo is het geworden:

de Krimpenerwaard.

Waarom nu speciaal deze waard? Omdat dit laag gelegen land (dit is namelijk de betekenis van waard) zo geheel karakteristiek is voor het Hollandse polderlandschap, omdat deze waard voor ons personeel van de fabrieken Den Haag en Utrecht op ons nationale vervoermiddel, de Solex, zo gemakkelijk te bereiken en te verkennen is (slechts onze medewerkers uit Sneek zullen gebruik moeten maken van de dagtocht van de N.S.) en omdat de Krimpenerwaard een gebied is van enorme tegenstellingen. Zij ligt namelijk in de overvolle randstad Holland en is op zich zelf toch zeer rustig. Ruw gezegd, ligt het omsloten door de rivieren Hollandse IJssel, Lek en Vliet, door de wegen Rotterdam—Gouda, Rotterdam—Schoonhoven en Schoonhoven, Haastrecht, Gouda.

De rivieren zijn prachtig: enkele boeien door het scheepvaartverkeer en enkele boeien door de rust die ervan uitgaat, omdat men hier hoogstens een boot kan tegenkomen, waarop de boer zijn melkbusen of hooi vervoert. Veel

Op het Telecommunicatielaboratorium viert de heer H. A. A. Grimbergen zijn 12½-jarig dienstverband en veel op maandag 17 juli a.s. De redactie feliciteert hem hierbij.

drukker is het op de riviertjes, die zich slingeren door het polderlandschap, maar dan met zwanenechtparen, voorzen van reeds vrij grote jonge zwanen. Ook hierbij weer de tegenstelling: de ouders prachtig wit, statig en agressief als men ze benadert, de jonge zwanen nog grauwwan kleur, speels zonder ook maar één spoor van statigheid.

Het is een gebied van contrasten, want op de voor onze Solex goed bereikbare weggetjes, die vaak langs de prachtige binnenwaterlijnen lopen, treft men zelfs op de drukste zondagen bijna niemand aan. Op zo'n zondag moet men de mensen zoeken in de berm van de grote wegen, die langs deze waard leiden, bezig met de nieuwste vrijdagsbesteding: zittend met het gezicht naar het verkeer. (Wachtend op een kettingspoetsing, want het is toch zo jammer dat er dagelijks zoveel ongelukken gebeuren en dat men zelf nog nooit zoiets heeft gezien?)

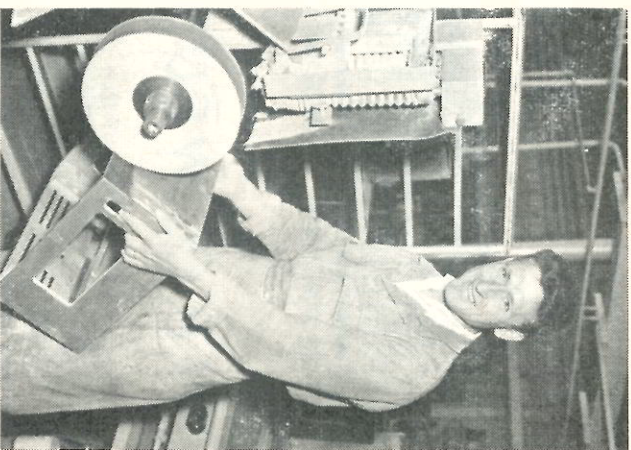
Doe echter eens iets anders op uw vrije zaterdag of zondag: „waag“ u eens in zo'n polder. „Waag“ u eens op wegen, waar de spaarzame automobilst die u tegenkomt op u wacht in een inham van de weg en u groot, (een wel iets ander gebaar dan in de verkeersfile op de grote wegen op zondag, waar sommige automobilisten de gewoonte hebben op het voorhoofd te wijzen).

Als dank voor uw moed om nu eens een ander pad in te slaan dan uw buurman, zult u niet landelijke rust ontmoeten, vriendelijke mensen en veel weidevogels, prachtige boerderijen waar het kaas maken nog steeds beoefend wordt.

Wanneer de tocht u bevalt wijs ik u erop dat er nog meer waarden in Zuid-Holland zijn. Voor onze Utrechtse medewerkers is de Lopikerwaard een tochtje van „niets“. Dat „niets“ slaat op het aantal kilometers en niet op het natuurschoon dat u overal tegenkomt, of u nu dwars door deze waard uw weg zoekt of dat u over de prachtige Leidsijk van Vreeswijk via Jaarsveld naar de Zilverstad Schoonhoven gaat.

Langs het mooiste binnenwater van Europa, De Vliet, kunt u naar Haastrecht gaan, waar u nog een echte ouderwetse tol tegenkomt voor u langs de Hollandse IJssel uw tocht gaat voortzetten naar Goejanverwelle (inderdaad de plaats die u in al onze Nederlandse geschiedenisboeken bij het jaartal 1787 kunt vinden).

Tenslotte bereikt u het stadje Oudewater, dat, ondanks het feit dat hier wel toeristen komen, toch nog volkomen „middeleeuws“ is gebleven. Zo denkt ook de oeveraar erover, die zich jaarlijks op het nest aan de achterzijde

De heer L. J. van Schie, werkzaam in de Kasstufdrivert te Den Haag, is maandag 17 juli a.s. 12½ jaar in onze dienst. Wij wensen hem een prettige dag toe.

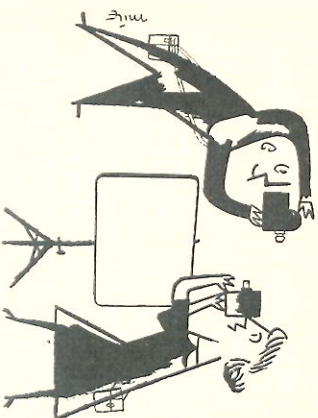
van het stadhuis nestelt. Speciaal dit jaar moet u hem opzoeken want hij is erg eenzaam. De vrouwtjes-ooievaar (die altijd enige weken later arriveert dan het mannetje) is dit jaar niet gekomen. Een vogeldrama? Heeft zij de reis wegens ziekte niet kunnen volbrengen? In aanraking met een trein of een hoogspanningsleiding gekomen? Niemand komt dit te weten. Het mannetje zit echter trouw op het nest en zal zich ook dit najaar weer verzamelen met zijn soortgenoten om de zeer grote reis naar warme landen te aanvaarden.

(U weet toch dat er in het najaar op enige punten in Nederland verzamelingen plaats zijn, waar de nog weinig in ons land broedende ooievaarstamfamilies zich verzamelen om enige dagen later door een geheimzinnige macht gedreven gezamenlijk de zware reis te aanvaarden?) Verdriest u zich eens in deze problemen. Laat u eens op onderweide, maar zultvare manier wegen in de Heiksonswaag en werp eens een blik in de altijd openstaande luiken van de eeuwenoude kaaspakhuizen op de markt in Oudewater.

Het is werkelijk beter dan met velen tegelijk naar het overvolle en weinig verfrissende strand te gaan. Dit is werkelijk vakantie, werkelijk vrij zijn. Vrij zijn van verkeersfiles, vrij zijn van (overigens zeer nuttige) politiegenten als verkeersregelaars, vrij zijn van — vult u zelf maar in.

Wilt u wel de veldwachter groeten en u hem tegenkomt? Wij doen dit altijd en dat is in deze polders de wegcode.

Wij wensen u een prettige ontdekkingstreis toe. Weest u niet bang als u onderweg dorst krijgt. Er zijn onderweg prima dorstpaters, waar u sneller en beter geholpen wordt dan op de overvolle terrassen van grote hotels aan de kust.

SMALFILMVENSTER

voor het
door
ZAANKANTER

Just toen ik mij voorover boog om een koperen kandelaar wat nabij te bekijken voelde ik een fikse klap op mijn schouder en werd mij toegeroepen „ha die Droppie“. Nu heb ik altijd een hekel gehad aan die bijnaam — uitvoelisel van wat eens op school mijn liefste leekkenij was — maar op de drukke rommelmarkt in de Herman Costerstraat kwam deze betteling wel zeer ongelegen. Om mij heen grinniken de mensen. Ik keek om en zei toen, zo hard als ik kon en met een zekere welwillst: „ha die Wekker!“ „Stil toch, nu om de mensen!“ zei de aangeprokene verschromt, maar die hadden het gelukkeig al gehoord.

Nu moet u weten, dat ik op het ogenblik een zeer achtenswaardig persoon ben, ambtenaar ter Griffie en scheldnamen als Droppie en Wekker komen in mijn vocabulaire sinds lang niet meer voor. Bovendien had ik de Wekker, die bij zijn geboorte de naam Jan Slekete had gekregen, zeker in geen twintig jaar meer gezien. Zijn bijnaam had hij te danken aan het feit, dat hij beter praten kon dan leren en hij bleek die naam nog steeds eer aan te doen.

„Kerel, dat's een tijd geleden. Hoe gaat het? Neem me niet kwalijk hoor, van dat Droppie bedoel ik. Kon niet zo gauw op je naam komen. Woon je in Den Haag of ben je hier met vakantie? Ik zwerf hier vaak op de markt. Er is altijd wel iets van je gading bij hè. En als je een verwoed smallfilmer bent zoals ik, vind je allicht iets wat je kan gebruiken.“

Nu pas zag ik de camera, die achtoos bengelde aan Jan's linker arm, armeerde hij heftig gesticubeerde.

„Ja ik film, zoals je ziet. Twee jaar geleden mee begonnen. Een prachtige hebbelberij, zit een heleboel in“. Zijn linkerarm was inmiddels omhoog geschoten, hij legde het kleekastje tegen zijn neus, met zijn rechter wijsvinger drukte hij op een knop en de camera deed rrrrrt.

„Een machtige hebbelberij“, vervolgde hij het vrij eenzijdige gesprek. „O wacht even“, zei hij, toen we samen oplepen en onverwacht dook hij op zijn knieën, zodat ik bijna over hem viel. Het kastje werd gericht op een vuile ransnehand die een kleurig gipsbeeldje van een blote vrouw tussen de rommel vandaan haalde. Weer ratelde de camera waarna mijn vriend opstond. „Zo doe je maar een greep in het volle leven, want dat is overal interessant“.

„Na deze kennelijk aan Goethe ontleende uitspraak vervolgdde hij „moet je ook koppen“.

„Zo'n bloot beeldje?“, vroeg ik wat geboqueerd.

„Nog altijd dezelfde droogkometiek“, bulderde hij.

„Welnee man, zo'n camera, bedoel ik. Hengelen? Waardeloos. Klavertjassen? Geef mijn portie maar an Flikke. Nee man, er is maar één ware hebbelberij: filmen, voor later.“

„Na deze, wel enigszins aanvechtbare bewering stond hij opnieuw stil. De camera ging omhoog en een juffrouw met felblond haar en onechtrode lippen werd onder schot genomen terwijl zij met een zie-je-me-goed gezicht een roze camisoortje voor zich hield. „t Is kleurenfilm“, zei Jan „en hebben is hebben.“ Nog even keek hij om naar E.B. „Wat een lijn hè“, verzuchtte hij. „Ja, net iets om te filmen“, zei ik, bij nu ook iets ter zake kundigs te kunnen zeggen.

„Kan wel merken, dat jij niet filmt“, antwoordde de Wekker somber. „t Is niet de opname, die de film maakt, maar de montage. Op de knop drukken kan iedereen, maar wat er daarna komt. Dat moet je leren!“

„Maar waarom film jij eigenlijk niet? Je leek me vroeger zo snuggen.“

Ik wilde hem niet zeggen, dat de logica hiervan mij ontging en ik vol-

stond met „t Is me te duur.“ „Wat te duur“, beet de Wekker mij toe, „helemaal niet te duur. Dan rook je maar wat minder.“

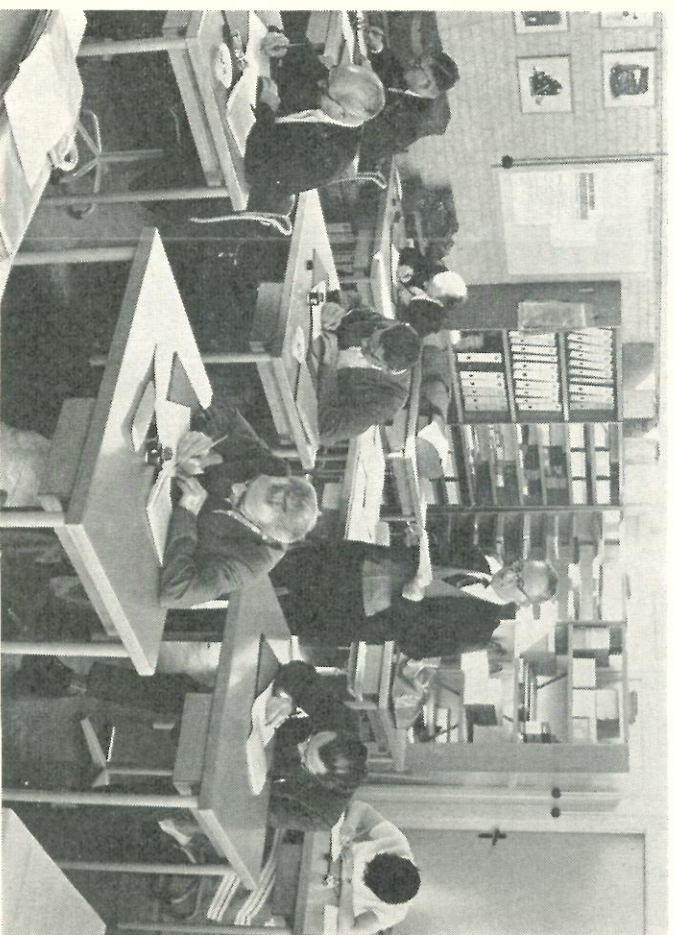
„Ik rook helemaal niet“, zei ik klein-tjes en ik keek schichtig naar mijn doortastende vriend, wiens meerdheid op filmgebied ik nu wel volkomen erkende.

„Vroeger, ja toen was het een echte rijkeluis sport. Maar tegenwoordig, met die goedkope camera's is dat heel anders.“ Met een ruk stond Jan weer stil. De camera ging omhoog en dan langzaam naar beneden. Jan had E.B. weer ontdekt en voor zover ik als leek kon beoordelen waren het ditmaal hoofdzakelijk haar welgevormde benen die aan de kleurenfilm werden toevertroefd.

„Hebben is hebben“, zei ik spontaan, toen de opname was gemaakt. „Zo is dat“, antwoordde de Wekker, „maar ik moet je nu alleen laten. Weet je wat je doet, kom eens een keer bij me thuis, dan zal ik je wat films laten zien. Volgende week vrijdag?“ En zonder mijn antwoord af te wachten „Afgesproken dan, hier is mijn adres.“ Hij sloopte mij zijn kaartje in de hand. „Tot volgende week dan eh..... hoe heet je ook weer? O ja, ik zou je aanraden alvast een boekje over filmen te kopen. Er is er pas een verschenen in de Prisma-reeks, van Pieter Charpentier of zoiets. Kost f.1.25. Duur he“, het hij er spottend op volgen en weg was hij.

P.S.

Ik denk dat ik vrijdag toch bij hem ga kijken. Het Prisma Smallfilmboek van Peter Charpentier heb ik al gekocht. Stel je voor, dat ik ook eens ging filmen.....

Er wordt in elk bedrijf zeer veel geschreven, jammer genoeg is echter het geschrevene niet altijd goed leesbaar. Er is dus alles voor te zeggen om hem, die veel schrijven, te leren duidelijk, goed leesbaar en snel te schrijven. Dat doen we dan ook in ons bedrijf door toepassing van het door de Hoofdcmissie voor de normalisatie in Nederland geïntroduceerde „Nationaal normenschrift“ dat zich kenmerkt door duidelijkheid en schriftsmelheid. De heer B. J. Lensen, leraar schrijven M.O., heeft reeds twee groepen in Den Haag hierin met succes bekwaamd.